

Jeg er selv et billede
på et sted i Edens have,
hvor vi rejser os af grave
for at mødes her igen.
Her, hvor to og to er fire,
og hvor ingenting er mere,
her får kærlighed og tro
lov at blive én af to.

Jeg er kærligheden selv,
som på Golgata forbløder
og alverdens liv forsøder
ved at leve op igen.
Her, hvor fem kan være lige,
er der ingenting at sige,
kun treenhedens ord
løfter sig af muld og jord.

Jeg er Helligånden selv,
der som ild og vand og svaler
ned fra himlen går og daler
for at finde dig igen.
Her, hvor syv og ni er tretten
eller hundrede og sytten,
lover jeg i tusind år
fred i evighed og år.

Jeg er selv et menneske
med en underskrift forneden
på et skøde over Eden
lydende mit navn igen.
Her, hvor ingen kender dagen
og ej heller kender magen,
sænker sig alligevel
himlen over Israel.

Jeg er menigheden selv,
som nu samles i sin kirke
for at bede og at virke
til Guds herlighed igen.
Her, hvor fem af brød er mange,
og hvor fisk er til at fange,
hvor de findes i det blå,
skal I alle føde få.

Jeg er selv et sædekorn,
som er faldet i den gode
jord og trampet ned for fode
for at rejse sig igen.
Her, hvor nogle giver tyve,
giver andre fyrretyve
og selv nogle hundred' fold,
alt er givet Gud i vold.

Jeg er selv et ægteskab
mellem Lammet og en due,
der nu hjemme i din stue
stifter fred for dig igen.
Her, hvor syv er alle dage,
lyder det fra alle tage:
Nu er tidens ende nær!
Nu er evigheden her.

Jeg er evigheden selv,
som nu findes i dit øje,
hvortil øjenlåget føje
sig et øjeblik igen.
Her, hvor syv i anden giver
niogfyre og tilgiver
mig i roden under jord,
vokser jeg i Jesu ord.

Jeg er selv det sidste ord,
jeg er alfa og omega,
og nu vender jeg tilbage
til begyndelsen igen.
Her, hvor Gud er alt i alle,
skal i evighed jeg falde
ned som solen på sin sky
i Jerusalem det Ny.

Jeg er selv den sande Gud,
der nu sidder på sin trone
med sit scepter og sin krone
i sin herlighed igen.
Her, hvor kærlighedens ynder
en mangfoldighed af synder
skjuler, når de springer ud,
er jeg selv den sande Gud.

Tekst: Lars Hougaard Clausen